



Свкус на сол и мед

ХАНА ТЪНИКЛИФ

От авторката
на бестселъра
„С дъх на чаени
листа“



enthusiast

Hannah Tunnicliffe
Season of Salt and Honey
Copyright © 2015 by Hannah Tunnicliffe

Хана Тъниклиф
С ВКУС НА СОЛ И МЕД

© Цветана Генчева, превод, 2015
© Фиделия Косева, художник на корицата, 2015
© „Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД, 2015

Enthusiast

Запазена марка на „Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД

ISBN 978-619-164-197-0

ХАНА ТЪНИКЛИФ

Свкус
на сол и мед

Превод от английски
Цветана Генчева

enthusiast
София, 2015

Първа глава

Леля Кони е свалила стреч фолиото от сандвичите с краставица и ги е подредила в квадратна чиния на масата на госпожа Гарднър. Острите ъгълчета са засъхнали, покафенели, като редици зъби. Четири реда, челюстите на огромна бяла акула. Оставам впила поглед в тях прекалено дълго и усещам как татко обръща очи към мен. Насилвам се да мигна. Той ме наблюдава от другия край на стаята, пълна с хора, облечени в черно и антрацит. Времето съвсем не е подходящо за подобни цветове; неестествено горещо е за сезона, а застоялият дъх на дрехи, свалени от закачалките, се смесва с острата миризма на пролетна пот.

Поглеждам към госпожа Гарднър, застанала край вратата, оглеждам финия, пушечносив кашмирен пуловер и черен панталон с прилежно изгладени ръбове. Тя разговаря с жена, притиснала пръстите на едната ръка към перлите си; изражението ѝ сякаш току-що е нарисувано с грим: сърдечно, мило, бузите и очите, загатнатата усмивка са точно каквито трябва, разкриват съвършено овладяна, сдържана мъка.

На двора има група хора, облечени в дълги шорти, поразръфани на подгъвите, напуканите от солта пети са отпуснати в гумени сандали, пръстите стискат цигари.

С вкус на сол и мед

Скупчили са се, поглеждат напитките си в червени пластмасови чашки, защото госпожа Гарднър не може да приеме, че ще пият от кенове. Сред тях е млада жена, прибрала под шапка дългата си коса. Поглежда ме, след това извърща очи, зачервени от плач.

В стаята е задушно. Поглеждам отново към сандвичите, които леля Кони никога не прави за семейството, единствено за подобни събития. За *американчетата*, въпреки че никога не си позволява да ги нарича така пред хората. Представям си как краставицата се плъзва по зъбите ми, как дебелият слой масло полепва по небцето, а сдъвканият хляб засяда в гърлото ми. Това са същите сандвичи, които лелчето сервира на погребението на съпруга на Терезина. Разликата е, че той беше на седемдесет и пет. Алекс е едва на трийсет и една. Беше на трийсет и една. Не трябва да забравям да говоря в минало време. Татко се отправя към мен; забелязвам го с периферното си зрение. Устата ми се пълни със слюнка, която предупреждава, че всеки момент ще ми се догади.

Размърдвам се.

– Извинете... извинете ме.

Стомахът ми се надига. Тръгвам по-бързо. Краката ме отвеждат до вратата, високите токчета отмерват бърз и отчаян ритъм по стъпалата отпред. Пролетен въздух, аромат на зелено и свежест нахлува в дробовете ми.

– Франки?

Това е татко. Искам да се обърна и да се отпусна в прегръдката му, но сигурно някои хора са се обърнали и ни гледат, други надничат през прозорците. Госпожа Фратели, шефката ми в съвета, лелите, колегите на Алекс, момчетата, с които играе хокей, и съпругите им. Братовчедите ми Вини, Джулия и Кристина – Кристина е с новороденото на ръце. Чичовците ми Марио и Роберто, и двамата

Първа глава

държат чинии, отрупани с храна. Роднини на мама, далечни роднини, на които дори не помня имената, но те непрекъснато ме следят с очи. Хора от семейство Гарднър. Има повече от семейство Капуто, отколкото от семейство Гарднър, въпреки това всички ме наблюдават със сериозни лица, държат чинии, отрупани с храна.

„Нешастното момиче – сигурно повтарят те. – Първо майка ѝ, а сега и това“. Вероятно клатят глави и тайничко благодарят на Господ, че не се е случило на тяхната сестра, дъщеря или племенничка. Благодарят на Господ, че не се е случило с тях.

Клатушкам се бързо по горещата поляна, сякаш съм пияна. Тук въздухът е приятен, по-свеж, отколкото вътре, затова вдъхвам дълбоко и продължавам да вървя. *Бягство*.

– Франки? – вика ме отново татко от вратата.

– Добре съм. – Гласът ми се пропуква. И на двамата ни е ясно, че не съм добре.

Не се обръщам, за да видя изражението му, защото знам, че е пребледнял, стар. Така изглежда, когато не е съгласен с чичо Марио; или пък онзи път, когато братовчедът Вини си счупи крака пред нас, а костта щръкна и разкъса кожата. Най-зле беше, когато Бела си тръгна.

Устремила съм се напред, сякаш знам къде отивам. Не обръщам внимание колко много ме стягат тъпите черни сатенени обувки, изрязани на пръстите, нито на хартиеното шумолене на черната рокля. Минавам покрай ограда с бели рози. Минавам покрай автомобил с олющена жълта боя и клатушкаща се Дева Мария от избеляла синя пластмаса над таблото. Високата тъмнокоса жена вътре отваря вратата. Май иска да ме повика. Продължавам напред, качвам се в колата си и паля двигателя. Климатикът бълва в лицето ми гореща струя въздух като от сешоар.

Шофирам бързо през града, притихнал и заспал както всяка неделя, и се насочвам към покрайнините. Минутите се изнизват като секунди. Сградите се скупчват, а след това се раздалечат една от друга. Някаква жена зяпа от прозореца на кухнята си, присвива очи, спира, след това посяга към купчина прибори. От верандата ме наблюдава котка с немигащи жълти очи, сякаш съм мишка. Дете на люлка гледа войнствено. За кратко ме следва куче, бърните – разтворени в усмивка, езикът – провиснал като разделител за книга, сякаш иска да тръгне с мен, сякаш знае къде отивам.

Аз обаче не знам. Нямам точна представа.

Изключвам климатика и отварям прозорците, усещам как светът нахлува при мен. Телефонът ми звъни. Поглеждам към съседната седалка. Не помня да съм го поставяла там. Той продължава да звъни, спира, след това започва отново. Представям си какво се пита: „Къде? Защо? Колко време?“. Ами съжалението: „О, миличка, *cara mia**, моля те, недей, знам какво е“. Само че никой не знае. Знаем единствено аз. Той беше мой. А сега вече го няма.

Посягам към телефона, когато иззвънява за трети път, и го изхвърлям през отворения прозорец. Не чувам, когато пада на пътя; той просто изчезва, сякаш земята го е погълнала, а след това отново настава сладка тишина. Чува се единствено шумът от двигателя, въздухът свисти покрай прозорците, а гумите по асфалта.

Къщите се отдръпват като войници играчки. Пътят прилича на дълга прозявка. През отворените прозорци се разнася загатнат аромат на море. Земята тук е по-хладна. Скоро ще стигна до гората.

* Мила моя, любима (ит.) – бел. прев.

Първа глава

Слънцето потъва, сантиметър по сантиметър, бавно, заравя лице в облаците, за да се наспи. Сега вече шофирам бавно, за да намеря пътя. Алекс, рус, жив и самоуверен, седи до мен, сочи накъде да поема. Само че сега го няма. *Ти помниш, Франки.* Оказва се, че наистина помня. Завивам наляво, след това още веднъж, следвам табелите. *Едисън, Вашингтон.* Продължавай. Дърветата се извисяват край пътя. Колкото са приветливи, толкова и страшни. И най-сетне пътят преминава в алея, непавирана, хрущи под гумите и ме забавя още повече. Клони от катедралата над мен приличат на преплетени пръсти. *Това е църквата, това е камбанарията, отвори вратата...*

Спирам колата и слизам, оставям обувките на седалката. Сега вече светлината избледнява. Бунгалото е пред мен. Старо е, но здраво, малко, съвършено. Дебелите пънове са подредени грижливо от хора, които са искали да съществува дълго; Алекс, четвърто поколение синове, е откривал паяци по стените, правил е разрези на дугласките ели и е наблюдавал как смолата капе, вървял е по дългата пътека към морето и е плувал, дори когато водата не е била достатъчно топла.

Заобикалям бунгалото, усещам как окапалите иглички боцкат краката ми, топлият, влажен парфюм на гората ме обгръща. Прокарвам пръсти по пъновете. Ключът пада върху крака ми, тежък, ръждясал.

Пъхвам го в ключалката, след това спирам, оставям го и отстъпвам крачка назад, за да седна на един от двата стари градински стола отпред. За момент се питам дали няма да се счупи, както стана със Златокооска, но столът е достатъчно як. Но пък красивата ми, непрактична черна рокля се закачва на треска и се съдира.

Най-сетне мракът нахлува и ме задушавя. Луната наднича през клоните, кръгла, с цвета на пълномаслено мля-

ко. Порив на вятъра прошумолява сред дърветата. Клоните са се протегнали към звездите, жадни да докоснат нещо, махат. Звездите надничат като диаманти през пръстите им. Става ми студено, настръхвам. Потрепервам.

Влюбих се лесно в Алекс.

Аз „разцъфнах“ късно, както обича да казва леля Кони. Или, както се изразява леля Роза, докато пие прекалено подсладено еспreso и се преструва, че ме няма: „*Porco Dio**“, кога най-сетне ще избият гърдите на това момиче?“. Бела нямаше този проблем; гърдите ѝ се появиха през една лятна ваканция, когато беше почти на четиринайсет и когато се върна на училище, момчетата не можеха да спрат да зяпат. На същата възраст аз прекарвах доста време в библиотеката, криех се от момчетата с новата мускусна миризма и момчетата с мека плът, която надигаше тениските им. Странният нов смях, който избликваше от тях, докато бяха заедно, побутванията, подръпването – привличаха се, отблъскваха се, дръпни напред, дръпни назад, хайде напред, хайде назад – цялата тази работа ми се струваше напълно безсмислена.

След това обаче се случи. Беше като сблъсък. Той настъпи в мига, в който сърцето ми напъпи и ме накара да осъзная, че момчетата на този свят трябва да бъдат обичани; когато забелязах, че гласовете им стават по-ниски, а гърдите се разширяват, очите се стрелкат, докато минавах по коридора. Ето в този момент се появи Алекс.

Когато се връщам назад, ми се струва дори по-изтъркано от клише. По-зле е дори от сладникав филм. Той се беше подпрял на вратата. Беше нервен. Сведе очи към гърдите ми, а след това още по-ниско, към обувките си,

* Мама му стара (ит.) – бел. прев.

Първа глава

най-сетне отново вдигна глава, пое си бързо дъх и ми отпрати усмивка, изпълнена с неудобство. Зачаках. Бях застинала на мястото си, не продумвах, надявах се да не ми се наложи да кажа каквото и да било. Той беше облечен в тениска с логото на Сийхокс*.

– Здравсти. Ти си Франческа, нали?

Кимнах.

– Алекс. Алекс Гарднър.

Насилих се да се усмихна, но така и не проговорих.

– Винаги носиш много книги.

Свих рамене и се усмихнах отново, усетих как бузите ми пламват.

– Да – потвърдих с надебелял глас.

– Да – отвърна той и се огледа. – Кажи, ще ходиш ли някъде този уикенд?

Започнахме да заекваме, препъвахме се на всяка дума, сякаш думите бяха крака, които се опитваха да танцуват.

– Този ли...?

– Ами, събота вечерта, нещо такова.

– Ами...

– Нищо особено, ако си...

– Не, няма проблем, аз...

– Двамата с Джейсън... Джейсън Шанън, нали го знаеш?

Кимнах. Джейсън беше две години по-голям от мен, най-едрото момче в училището, метър осемдесет и два, ходеща стена от мускули. Беше най-добрият приятел на Алекс.

– Супер. Мислехме да отидем на боулинг, нещо такова. Или просто да се помотаем. Просто да се поразкараме.

* Отбор по американски футбол от Сиатъл – бел. ред.

Зъбите му бяха толкова бели; не можех да откъсна очи от тях. Кимнах отново, след това си дадох сметка, че трябва да кажа нещо.

– Да. Ами, добре. Искам да кажа, добре, свободна съм. За събота. – Имах чувството, че устата ми е напълно пресъхнала.

Алекс се ухили.

– Сериозно?

– Да – потвърдих.

Срещнахме се в боулинга, защото не исках да вижда къщата ни. Ами ако живееше в някоя от онези префърцунени къщи в Куийн Ан, както разправяха всички. Бях си облякла впит бял топ, защото прочетох някъде, че от бялото гърдите ти изглеждат по-големи, и си слагах очна линия четири пъти, преди да я направя еднаква и от двете страни. Когато пристигнах, Алекс държеше зелена топка, а за мен имаше лилава. Докосна ръката ми, когато отидох да я взема. Пихме кола и сдъвкахме леда. Анджела О'Брайън беше седнала на коляното на Джейсън Шанън и двамата се натискаха пред всички, докато Алекс не им направи забележка.

– Хора, що не си вземете стая някъде?

Всичко започна този ден, в съблекалнята. Бяхме гаджетата в гимназията, точно както мечтаят всички, но просто не се получава, защото подобни неща се случват единствено във филмите. А пък по времето на родителите ни, когато всичко е било по-простичко и момичето забременеело, нещата си идвали на мястото. Аз не забременях и не участвах във филм; просто имах късмет и го знаех. Много добре разбирах какъв късмет имам. Знаех, че всичко е свършено, и правех необходимото, за да го опазя. Поне досега.

Хана Тъниклиф
С ВКУС НА СОЛ И МЕД

Преводач *Цветана Генчева*
Редактор *Мария Чунчева*
Художник *Фиделия Косева*
Коректор *Александра Худякова*
Предпечат *Лиляна Карагъзова*

Американска. Първо издание
Формат 16/60×90. Печатни коли 20,5

ISBN 978-619-164-197-0

Издава
enthusiast

Запазена марка
на „Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД

София, ул. „Кракра“ №20
тел.: 02/943 87 16
факс: 02/943 87 18
e-mail: office@enthusiast.bg

Книгите на „Ентусиаст“ може да закупите с отстъпка
от www.bookstore.enthusiast.bg



Печат ФолиАрт



Трогателен и емоционален роман за скръбта, любовта и новото начало...

Франки бяга от погребението на годеника си – събитие, което преобръща целия ѝ живот. Алекс е първата любов на младата жена и двамата са заедно още от гимназията. Плановете за семейство и живот „докато смъртта ни раздели“ са пометени фатално от нелеп инцидент. И сега Франки се отправя към затъмнена местност в горите на щата Вашингтон.

В бунгалото, собственост на семейството на Алекс, ги няма лелите ѝ, които да я нахранят дори когато ѝ липсва апетит, няма го и голямото шумно и лудо италианско семейство, което винаги се грижи за всеки свой член. Там обаче Франки среща Джак и неговата очарователна малка дъщеря, сближава се с екстравагантната Мериъм и преоткрива по-малката си сестра Бела, с която са се отдалечили една от друга през годините. Неочаквано и без да го е търсила, Франки намира нови приятели, които не само ѝ помагат в този тежък момент, но успяват да ѝ върнат вкуса към живота и към невероятната италианска кухня, която предлага рецепти и за тѣжни, и за щастливи дни.

И Франки разбира, че не може да се крие нито от семейството си, нито от своето минало, нито от истината за Алекс, която предпочита да не научава. Този забележителен роман е истинско пиршество за сетивата и носи послание за прошка, надежда и много начини да откриеш любовта и да дариш обич.

Красива приказка за любовта и загубата, и за начините, по които семейството, приятелите – стари и нови, и дори едно пролетно ризото с топъл бананов хляб могат да донесат облекчение, промяна и надежда.

„Букселър“

www.entusiast.bg



9 786191 641970

Цена 16,00 лв.